

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון ב (שצב) ♦ שנה ט

שב"ק פרשת נח ה'תשפב

כניני חיים

תמים הי' בדורותיו פירש"י יש דורשין לשבח ויש דורשין לגנאי, אילו הי' בדודו של אברהם לא הי' נחשב לכלום, וקשה לומר זאת על נח אשר הכתוב מכנהו איש צדיק והקב"ה אמר לו (ז,א) כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, הכי יאמר עליו שלא נחשב לכלום, ואפשר לפרש, כי אדרבה שבח הוא לנח שהי' צדיק, וענוותנותו גדולה כ"כ, שאילו הי' בדורו של אברהם אבינו ע"ה, ורואה עבודת הבורא ומסירת נפש של אברהם אבינו ע"ה, הי' נשבר לבו בקרבו, והיה מחשב את עצמו לכלום כנגדו, חה מעלה גדולה כמובן.

מהר"י מבעלזא זי"ע

וירבו המים וישאו את התבה וכו'

איתא בגמרא (תענית ז.) אין מים אלא תורה, לרמז מה שכתוב בספיה"ק שילמד אדם קודם התפילה ואז סגולה שיכווין בתפילתו כדבעי ותעלה התפילה למקומה, וזה נרמז כאן בכתוב, 'וירבו המים' אם הרבה בלימוד התורה שנקרא מים, ואח"כ התפלל אז 'וישאו את התבה' התיבות שאומר בתפילתו, 'ותרם מעל הארץ' יעלו תיבות התפילה מן הארץ ויתקבל לעילא.

הרה"ק מליסקא

ויבא נח אל התבה מפני מי המבול

וברש"י: אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין שיבא המבול ולא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים. ופלא היא איך יאמר על נח כזאת.

ויש לפרש דאמונה יש בה כידוע את כח ההמשכה, על כן חשש נח להאמין באמונה שלמה שיבוא המבול, שעל ידי שלמות אמונתו ימשך בודאי הבאת המבול, באמת היה מאמין אבל ירא להאמין בשלמות שה' יביא את המבול, אולי יהיה הוא הגורם לזה."

רבינו הק' זי"ע ב' ויגד משה

ויבא נח אל התבה מפני מי המבול. וברש"י: אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין שיבא המבול ולא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים. ותמוה איך יאמר על נח כזאת, ויש לפרש דהנה אמרו רז"ל (נדה ל:) דאפילו כל העולם אומרים לך צדיק אתה תהיה בעיניך כרשע. ושאל רבינו הקדוש מלובלין זי"ע דמה יעשה האדם אם הקב"ה בעצמו יאמר לו צדיק אתה, הרי אז מוכרח להאמין בעצמו שהוא צדיק. ויען הרה"ק ואמר שאך ברגע זו שהוא שומע מפי הקב"ה שהוא צדיק, באותה רגע בלבד יאמין כן, אבל אח"כ שוב יחא בעיניו כרשע שמא גרם החטא. והן הן דברי רש"י, אף נח שהקב"ה בעצמו אמר לו כי אותך ראיתי צדיק, "מקטני אמנה היה", מאמין באותה רגע ששמע מפי הקב"ה, אבל אח"כ שוב לא היה מאמין שהוא צדיק ושינצל מהמבול. לכן נשאר בחוץ עם כל בני דורו עד שדחקוהו המים אל התיבה

קדושת ציון

קול קראלי 074-7962278

דברות קודש

מגן רבינו עטר"ר שליט"א

אלה תולדות נח צדיק תמים היה בדורותיו

מפרש רש"י הק' יש מרבתינו דורשים לשבח, ויש דורשין לגנאי... ושואלים מדוע בדורשים לגנאי לא מחכר רבותינו. ואפ"ל, שבא לומר לנו, שאלו שדורשין לשבח הם מרבתינו, ומהיום לנו דוגמה אישית ומהם יראו וכן יעשו, אבל דורשין לגנאי אינם רבותינו, דהיינו אין הוא דבר שצריכים ללמוד מזה, ולדרוש לגנאי את מי שאינו מוצא חן בעינינו. כן אפשר שבא לומר, דרבתינו אינם דורשין לגנאי אלא תמיד דורשין לשבח, וגם אם שמעת מפי דברי גנות דע לך, שיש לו בזה כוונה נסתרה, לטובתו של המתגנה.

שפת הים

הנה יומא דהילולא של זקנינו מהר"א זי"ע חל בדרך כלל בפרשת נח, בה קוראים אנו, אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו ומפרש בעל הטורים נח לשמים, נח לבריות, נח לעליונים, נח לתחתונים. נח בעולם הזה ונח בעולם הבא. כן מפרש את האלהים התהלך נח. סופי תיבות: חכם. זהו שנאמר (משלי יא, ל) ולקח נפשות חכם ושמעתי ממנו מהר"א זי"ע למה כתוב בפסוק ג' פעמים נח. אפשר היה לכתוב "אלה תולדות נח, איש צדיק תמים היה בדורותיו, את האלקים התהלך נח."

והסביר מו"ז מהר"א זצ"ל שכדי להיות צדיק צריך להיות נח למקום ונח לבריות, וכל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח המקום נוחה הימנו. ישנם רבים שבין אדם למקום הם צדיקים גמורים, ומדקדקים בתפילין ומניחים רש"י ורבינו תם ושימושה רבה, וטובלים מידי יום במקוה, וכו' אבל עד בין אדם לחברו שם הם, לא מפרגנים, לא מעניקים, אין להם הכרת הטוב, וכו'.

מאיך יש אנשים שיש להם ארגוני חסד אדירים ובין אדם לחברו הם מאה, אבל בין אדם למקום כלום, לא שבת לא תפילין ולא צניעות!

אבל מה יעשה אם זה מתנגש לו וצריך להחליט מה יותר חשוב לכבד את הזולת או לשמור על האידישקייט, על כן הזכיר שוב את האלוקים התהלך נח.

ונאים הדברים למי שאומרם והוא בבחינת והוא היה אומר, יהי רצון שנזכה לילך בדרכיו ונעבוד את השי"ת בתמימות. מובא בספיה"ק הענין בהדלקת נר לז"ג, ובוודאי שמו"ז ימליץ טוב על אלו שידליקו נר לע"ג, ורבים ראו ישועות מזה, זכותו יגן עלינו.

לזכר עולם יהיה צדיק

הדפסת והפצת גליון השבוע לז"ג
עטרת ראשינו מאור עינינו גאון עזינו
רבינו הגה"צ אביגדור זצוק"ל

אב"ד ור"מ ק"ק קראלי ברומניה
ובק"ק טשערעטעץ - גמזו - ירושלים

בן רבינו הגה"צ ר' משה זיע"א מ טשערטעץ
לרגל יומא דהילולא א' חשוון ב' דר"ח
ת.נ.צ.ב.ה

ותמלא הארץ חיים (ו' י"א)

מבאר רש"י: חמס – גזל. כל ימיו נזהר היה הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד, רבה של ירושלים, זהירות רבה בממון שאינו שלו כדי שלא להיכשל, חס ושלו, ולו במשהו מאיסור גזל... רבי יוסף חיים היה ממונה על קופה מיוחדת – אשר ממנה היו מסייעים לבני ירושלים להשיא את ילדיהם. כל אדם אשר היה זקוק לסכום כסף בכדי להשיא את ילדיו, קבל מן הקופה, סך של ארבע זהובים – סכום גדול מאד באותם הימים. פעם אחת, עמד רבי יוסף חיים עצמו להשיא את בתו, אולם לא רצה לקחת בעצמו מקופת העזרה. המתין רבי יוסף חיים, אולי שאר הגבאים הממונים יזכרו לתת לו את ארבעת הזהובים, אולם הדבר נשכח מלבם. משראה רבי יוסף חיים, שאינו מקבל עזרה, הלך ובקש הלוואה מאחד מעשירי ירושלים. העשיר שמח על שהזדמן לו לעזור לרב הנערץ, והלווה מיד את הסכום המבוקש. לאחר זמן נערכה החתונה ברוב עם. למחרת החתונה, נזכר אחד הגבאים בבהלה, כי שכחו לתת לרב את ארבעת הזהובים. רץ מיד הגבאי לבית הרב בקש את מחילתו, והגיש לו את הכסף. איני יכול לקחת סכום זה – אמר רבי יוסף חיים – מטרת הקופה היא כדי לעזור לחתן ילדים, ולא כדי להחזיר הלוואות....

צהר תעשה לתיבה (ו' – ט"ז)

מסופר על האר"י הקדוש זיע"א, שהיה מתפלל בכוונה עצומה, ובפרט בימים הנוראים. שנה אחת הראו לו מן השמים, שיש יהודי אחד בעיר פלונית שהתפלל טוב יותר ממנו. נסע האר"י ז"ל לאותה עיר, קרא לאיש ושאל אותו, בן תורה אתה? השיב לו, לא. ולהתפלל אתה יודע? השיב לו, לא. שאל אותו האר"י ז"ל ומה עשית בימים הנוראים? השיב האיש, רבי, אפילו את כל הא"ב איני יודע, רק מאות א' עד אות י'. וכשבאתי לבית הכנסת, וראיתי שכל הציבור מתפלל בכוונה ובקול, ואני איני יכול להתפלל כלל, נשבר לבי בקרבי ואמרתי, א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י', רבש"ע, אתה תעשה מזה תיבות וצירופים כרצונך, ויעלו לפניך לריח ניחוח, כן אמרתי בלב נשבר, ובכל כוחי, וחזרתי חלילה. ודיבוריו של אותו איש פעלו בשמים יותר מאשר תפלת האר"י ז"ל.

ומוראכם וחיתכם יהיה על כל חית הארץ וגו' (ט' – ב')

מסופר על נכרי אחד שבא אל הרה"ק מרזין זיע"א ואמר שהוא זוכר את הבעש"ט הקדוש זיע"א, כשהיה מתבודד על ההרים לפני התגלותו. וסיפר שהוא היה רועה שם את צאנו בסמוך אליו, פעם טרף דב שהיה אחד מן העדר, ויעצוהו חבריו שיפנה אל הבעש"ט שהתהלך שם כי איש קדוש הוא. ואמר לו הבעש"ט שכשיראה את הדוב, יאמר לו שישאל בן שרה ציוה שמיד יבוא אליו, וכן עשה, כשבא הדוב אל הבעש"ט, אמר לדוב: שכב על הקרקע, ונשכב על הקרקע ונתפגר, ואמר הבעש"ט לנכרי שיעשה לו מפרוותו מעיל, ובבוא הזמן יבוא אליו יהודי בשם "ישראל" ותתן לו את המעיל, והראה הנכרי על מעילו שלבש שזהו מפרוות אותו דוב, ונתנה להרה"ק רבי ישראל מרזין, ולאחר זמן קצר מת הנכרי. ונענה הרה"ק מרזין ואמר: לא האריך נכרי זה ימים עד הנה, כי אם בכדי לספר סיפור זה, ואצל הבעש"ט הקדוש נתקיים הכתוב "ומוראכם וחיתכם יהיה על כל חית הארץ."

בפרשתנו פרשת נח כתוב: והקימותי את בריתי אתך. (בראשית ו', י"ח). פירש רש"י, "ברית היה צריך, על הפירות שלא ירקבו ויעפשו". עכ"ל. בספר "עקבי דוד", לאאמור"ה הגה"ח רבי אלחנן יעקב דוד הכהן רבינוביץ שליט"א, הקשה, ח"ל,

בני הרב זאב נחום שליט"א שמע מהמלמד המופלא הרב יעקב גנור שליט"א בת"ת שומרי אמונים, הסיפור שמוכר בחז"ל על החיה "זיקתא" שלא ידע נח מה היא אוכלת, עד שנח פתח רימון, ונפלה תולעת על הריצפה, והחיה "זיקתא" אכלה התולעת, אז הבין נח, שחיה זו מאכלה תולעים, לקח נח, סובין מעורב בקמח, ועשה מהם עיסה, וכשה התליע נתן לה לאכול.

והקשה בני הנ"ל. ממעשה זה רואים שכן הרקיבו הפירות, דמהיכן תולעים צומחים, אם לא נרקב הפרי קודם? ?

(א) ועיני לו דברור שהתולעת שנמצא בתוך פרי, באופן שלא הגיע מבחוץ, זה ריקבון מהפרי, אבל לא כתוב בגמרא שכל הרימון נרקב, רק כתוב בגמ' (סנהדרין דף ק"ח ע"ב) "יומא חד הוה יתיב וקא פאלי רימונא, נפל תולעתא מיניה" פירוש: נח, חתך רימון ונפל תולעת משם, היינו שכל הרימון לא היה רקוב, רק הקב"ה עשה קצת ריקבון ברימון, שבריקבון זה יכול להוציא תולעת, כדי שתוכל החיה "זיקתא" לאכול, ועל ידי זה ידע נח מה להכין לה. אבל כל הרימון לא נרקב.

והראיה הוא שנתקיים הברכה שלא נרקב הפירות, שאם היה ריקבון בפירות, למת הוצרכה הגמרא להסביר שנח עשה לה מאכל, שמה נהיה התולעים. היה יכול להאכילה פירות שנרקבו, ומדכתבה הגמרא שזאת עשה נח, ש"מ שלא היה שם שום ריקבון בפירות.

והסיבה שנהיה תולעים בעיסה זו, מסביר הבן איש חי (בן יהודע סנהדרין דף ק"ח ע"ב ד"ה גביל) שנח לקח סובין שמעורב בהם קמח, אחר הלישה יתליע, מחמת רוב החום של התיבה, שהוא נשאר בלא אפיה זמן הרבה. (עכ"ל).

הרי שמבואר להדיא שגם עיסה זו לא נרקבה, רק כיון שעשה עיסה סובין עם קמח ומים, והשאיר אותה בתיבה בחום הרבה זמן, זה יצר תולעים, שכל העיסה נתמלא מלא תולעים, וכבר לא היה שם עיסה בכלל, רק תולעים, זה נתן לחיה "זיקתא" לאכול. (עכ"ל לאמור שליט"א).

(ב) ידידי הגאון רבי כפיר ברוך מבורך דדון שליט"א, מח"ס "גם ברוך יהיה", וש"ס, כתב לי לתרץ בשלשה אופנים, ח"ל, הנה תחילה וראש המעיין היטב בדברי המדרש רבה (פרק ל"א), ובדברי רש"י (שם) ימצא שהברית על הפירות יתה שלא ירקבו ושלא יתעפשו ושלא ישתנו, אך לא מובא שם שלא יתליעו, שהרי לא יתכן כדבר הזה, שהלא גם הרמשים והתולעים נכנסו לתיבה, וגם הם צריכים לאכול.

ומה עוד שהואיל חיה היה מאכלה של הזיקית, משום כך שלח ה' מזון לזיקית, והתליע הרימון כדי לתת לה מאכלה, וכמ"ש בספר באר יוסף (עמוד כ"ב) ללמוד מן הפסוק "מכל מאכל אשר יאכל", לכלול גם את האוכלים המתהווים מן האוכלים, כדוגמת הזיקית שאכלה רק תולעים.

ע"כ. ועל כן הואיל חיה מאכלה של הזיקית, היה צורך בהתלעת הפרי.

(ג) ועוד יש לתרץ ע"פ לשון המדרש רבה הנ"ל, "פירות שאתה כונס", דהיינו רק פירות שנינס נח לתיבה לצורך מאכלם במבול, ויתכן ורימון זה היה בתיבה בעת שבנה אותה, והניחו על מנת לאוכלו, ונשאר שם, והתליע, ועל כן לא התקיימה בו ברית שנאמרה בפירות, כי לא נכנסו לצורך אכילה בימי המבול.

(ד) ועתה מצאתי בספר גנזי שעכטער (עמוד 400) שפירש "פאלי רמונא", דהיינו שהיה מחתך עץ רימון, וכנראה שחתך את העץ לצורך מאכל אחד החיות, ואם כן על פי פירושו לא מיירי כלל בפירות, אלא בעץ, ומשום כך לא קשיא מידי מדוע התליע הפרי, ובזה גם יש לבאר המשך דברי הגמרא כיצד היה מאכיל נח את הזיקית, "הוה גביל לה חזרא, כי מתלע אכלה", דהיינו היה מתליע ענפים, ומדוע לא התליע נח פירות, אלא הואיל והתליע עץ הרימון, גילה נח שאילו התולעים היוצאים מן העץ, זהו מאכלה של הזיקית, ומשום כך התליע לה ענפים. מאת הרה"ג גמליאל רבינוביץ שליט"א - מו"צ בקהילתינו

מאות כבר נושעו! ומה איתך?
רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מרכז "אמונת חיים" קראלי
כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931
באימייל: 3118494@gmail.com

לע"נ
הגה"צ רבי משה ב"ר מרדכי וועבר זצוק"ל
ולע"נ
מרת אסתר ע"ה בת הרב יעקב שליט"א ווינברגר
ת.נ.צ.ב.ה

יוסף מוזס

באדמו"ר הגה"ק יצחק צבי משה זצוק"ל

אבד"ק קראלי

מען: רח' דב גור 20/23 אשדוד

בס"ד, צום גדליה ג' תשרי תשפ"ב

לכבוד

האי גברא רבה ויקרא העומד לימינינו
הרה"ג ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בית ההוראה זכרון משה דקהילתינו
ומחבר סדרת הספרים הנפלאים "גם אני אודך"

שלום רב

ראיתי את התשובה הנפלאה של אאמו"ר זי"ע למע"כ, בענין אמירת "מודה אני" שהתפרסם בגליון "זכרון משה" שיו"ל ע"י בית ההוראה דקהילתינו הק' לרגל השמחה במעונכם בנישואי הבן בשעטומ"צ. בו מביא אאמו"ר זי"ע את דעת רוב הפוסקים (והם: האור צדיקים, ועטרת זקנים, וא"ר, וא"ז, ופרמ"ג ושו"ע הרב התניא, וחיי אדם, וקיצור שו"ע, וערוך השולחן, ומ"ר), וכיון שכולם הסכימו שאין צריך נטילת ידיים למודה אני, נראה שאין מקום להחמיר.

ומוסיף אאמו"ר זי"ע שלפי ענ"ד נראה דמ"מ מי שרוצה להחמיר על עצמו כשיטת היעב"ץ וקיצור של"ה וכו', שאים אין ידיו נקיות לא יאמר הנוסח הזה בשפתיו, ואין הוא מן המתמיהים ואינו נקרא חומרא יתירה, כיון שיש פוסקים שמחמירין.

כן מביא שו"ת ארץ צבי (סימן נ"ב) "שאיין צורך להוציא המים של נטילת הידיים ויש להתיר לומר "מודה אני" אף אם נמצא סמוך לו דבר שאסור להרהר כנגדו בדברי תורה, ואף שמהרהר במציאות ה' ונפלאותיו ע"ש.

והתגלגל לידי מן השמים קונטרס "רבן של ישראל" ובו מביא מזכרונותיו של הגה"צ מהר"מ מבולגרייא זצוק"ל, על אחיו מרן הגה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע, ובו מביא בין היתר שאחיו הגה"ק מבעלזא אמר לו שהוא מקפיד בעת שהוא אמירת המודה אני לפני הנטילת ידיים שלא לומר את המילה "מלך" אלא הרהר אותו במחשבה, ואחר נטילת הידיים אמר שוב מודה אני באופן מלא.

כן מביא שאמר לו אחיו הרה"ק מבעלזא שהוא מתלבט האם יש לומר שוב מודה אני אחר ברכת התורה, והוא הבין מדבריו שהוא נוהג לומר שוב.

וכן שאל אותו, שלא ראה את אביו הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע, לומר מודה אני אחר ברכת התורה, אמר לו שאכן מסתבר שלא אמר כי כבר אמר בבוקרו של יום עוד לפני הנטילת ידיים, עכ"ל.

כן ראיתי בסידור "להבות אש" בו מובא מנהג ויז'ניץ, שאחר נטילת ידיים, אומרים שוב מודה אני, ומסיימים בתוספת המילה "סלה".

וחשבתי להוסיף בדרך דרש שהסיבה שאומרים מודה, אני לפניך, גם כשהידיים מטונפות, שבא לומר לנו אפילו איך וכיצד שאנו כבר נראים, ואפילו מטונפים ח"ו, אבל זאת לא נשכח להודות ולהלל שאנו עומדים לפני השי"ת. ולא לפני שום דבר אחר.

ואסיים לעת עתה בברכת אאמו"ר זי"ע, שתוכל להמשיך הלאה להגדיל תורה ולהאדירה מתוך אושר ונחת כל הימים עד שנזכה לביאת גואל צדק אמן ואמן.

בברכת גמר חתימה טובה ושנת גאולה וישועה

יוסף מוזס

בהגה"ק מקראלי זצוק"ל

ועד הרבנים

תלמידי וחסידיו

קראלי

בית הוראה ולשכת הלכה

זכרון משה

קראלי

מיסודו של מרן אדמו"ר הגה"ק זצוק"ל ♦ בנשיאות מרן רבינו הגה"צ שליט"א

הרבנים המורים: הרה"ג מרדכי מוזס שליט"א הרה"ג צבי רוזנטל שליט"א הרה"ג גמליאל רבינוביץ שליט"א - רחובות

בס"ד, א חשון ב' דר"ח תשפ"ב יו"ד דרבינו מהר"א מקראלי זי"ע

חמירא סכנתא מאיסורא

לצערינו הרב השטן והיצר הרע, לא יושן ומוצא כל פעם דרכים אחרות, בכדי לפרוץ את חומות הקדושה והטהרה במחנינו.

ולאחרונה כמעט ללא משים, נפרצו שוב החומות, כאשר נערים ונערות, ניצפים מידי יום מטיילים בחוצות העיר, כשהם רוכבים על קורקינט חשמלי.

ובימי בין הזמנים "התרענו" ללא הועיל, בפני עסקנים ואנשי חינוך, על המפגע והפרצה הנוראה, ועל הקטרוג שעלול ח"ו... היל"ת.

ובתקופה האחרונה החלו להגיע דיווחים, על נפגעים רבים בגוף ובנפש.

ותחרד נפשינו על האסונות הנוראים מפגיעת הקורקינט, כשבבני ברק נהרג לאחרונה ר"מ חשוב וכן באשדוד נפצע בחור, השרוי מעל כחודש במצב קשה, ונוסף הוא על כל צרותינו.

ע"כ קוראים אנו למנוע מנשים ובנות, נסיעה ורכיבה על קורקינט ואופניים חשמליות.

כמו"כ אינו מתאים ואין זה מן הראוי, שבחורי ישיבות, יסעו וירכבו עליהם. ולהשומעים ינעם.

ולהמזהיר ולנזהר שלומים תן כמי נהר

בעה"ח

יוסף מוזס

בהרה"צ מקראלי זצוק"ל

גמליאל הכהן רבינוביץ

צבי רוזנטל

מרדכי מוזס